

ΒΑΣΙΚΟ ΝΟΜΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΓΙΑ ΤΗ ΘΕΜΕΛΙΩΣΗ ΕΝΔΙΚΟΦΑΝΟΥΣ, ΑΛΛΩΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΠΡΟΣΦΥΓΗΣ ΣΕ ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΤΑΔΙΟ

Ο ΕΝΦΙΑ αποτελεί φόρο κατά την έννοια του άρθρου 78 του Συντάγματος.

Με την παράγραφο 1 του άρθρου 78 του Συντάγματος ορίζεται ότι «Κανένας φόρος δεν επιβάλλεται ούτε εισπράττεται χωρίς τυπικό νόμο που καθορίζει το υποκείμενο της φορολογίας και το εισόδημα, το είδος της περιουσίας, τις δαπάνες και τις συναλλαγές ή τις κατηγορίες τους, στις οποίες αναφέρεται ο φόρος».

Με το άρθρο 4 του Συντάγματος ορίζεται στην μεν παράγραφο 1 ότι «Οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου» και στην παράγραφο 5 ότι «Οι Έλληνες συνεισφέρουν χωρίς διακρίσεις στα δημόσια βάρη, ανάλογα με τις δυνάμεις τους».

Από τις προπαρατεθείσες διατάξεις, σε συνδυασμό με το άρθρο 78 παρ. 1 του Συντάγματος, που καθορίζει τα στοιχεία που μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο φορολογικής επιβαρύνσεως (εισόδημα, περιουσία, δαπάνες ή συναλλαγές), συνάγεται ότι ο νομοθέτης είναι, κατ' αρχήν, ελεύθερος να καθορίζει τις διάφορες μορφές των οικονομικών επιβαρύνσεων για την δημιουργία δημοσίων εσόδων προς κάλυψη των δαπανών του Κράτους, που δύνανται να επιβληθούν στους βαρυνομένους πολίτες με διάφορους τρόπους, περιορίζεται, όμως, από ορισμένες γενικές αρχές, με τις οποίες επιδιώκεται από τον συνταγματικό νομοθέτη η πραγμάτωση των κανόνων της φορολογικής δικαιοσύνης και του κράτους δικαίου γενικότερα.

Οι αρχές αυτές είναι συγκεκριμένα η καθολικότητα της επιβαρύνσεως και η ισότητα αυτής έναντι των βαρυνομένων, εξειδικευομένη με τον καθορισμό του φορολογικού βάρους βάσει ορισμένης φοροδοτικής ικανότητας, που επιβάλλεται επί συγκεκριμένης και εξ αντικειμένου οριζόμενης φορολογητέας ύλης, που μπορεί, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 78 παρ.1 του Συντάγματος, να είναι το εισόδημα, η περιουσία, οι δαπάνες ή οι συναλλαγές.

Από τις διατάξεις των παρ.1 και 5 του άρθρου 4 του Συντάγματος συνάγονται, προκειμένου περί επιβολής φορολογικών επιβαρύνσεων, οι αρχές της καθολικότητας του φόρου και της φορολογικής ισότητας, η δεύτερη δε αυτή εξειδικεύεται με τον καθορισμό του φορολογικού βάρους, σε κάθε περίπτωση, αναλόγως της φοροδοτικής ικανότητας εκάστου, κατά την εν λόγω, δηλαδή, συνταγματική αρχή, η επιβολή φόρου επιτρέπεται ΜΟΝΟΝ ΕΑΝ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΒΑΘΜΟ ΠΟΥ υφίσταται φοροδοτική ικανότητα.

Η φοροδοτική ικανότητα αποτελεί ιδιότητα του υποκειμένου και συνίσταται προδήλως στην δυνατότητα του συγκεκριμένου προσώπου να καταβάλει τον φόρο, ΧΩΡΙΣ ΟΜΩΣ ΣΕ ΚΑΜΙΑ περίπτωση να θίγεται το ελάχιστο όριο αξιοπρεπούς διαβιώσεως του, εν όψει του άρθρου 2 παρ.1 του Συντάγματος.

Στο άρθρ. 78 παρ.1 του Συντάγματος καθορίζονται, κατά τρόπο περιοριστικό, τα στοιχεία, που μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο φορολόγησης

(εισόδημα, περιουσία, δαπάνες, συναλλαγές), με την έννοια ότι από τα στοιχεία αυτά και μόνον επιτρέπεται να συναχθεί, κατ' αρχή, φοροδοτική ικανότητα, αλλά και ότι στην πραγματική ύπαρξη της τελευταίας οφείλει, σε κάθε περίπτωση, να αποβλέπει ο κοινός νομοθέτης, κατά την επιβολή των κατ' ιδίαν φόρων, συνεκτιμώντας τις συγκεκριμένες εκάστοτε συνθήκες και χρησιμοποιώντας πρόσφορα προς τούτο κριτήρια .

Η συνταγματική αυτή υποχρέωση ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΟΡΙΟ, στην άσκηση της νομοθετικής φορολογικής πολιτικής, η παράβαση του οποίου συνιστά αντικείμενο δικαστικής κρίσεως, κατά τον έλεγχο της συνταγματικότητας των νόμων. Η απορρέουσα, δε, από τις ανωτέρω συνταγματικές διατάξεις υποχρέωση του φορολογικού νομοθέτη να σέβεται τις αρχές της καθολικότητας και της ισότητας του φόρου και, ΕΙΔΙΚΟΤΕΡΑ ΝΑ ΤΗΡΕΙ ΤΟ ΚΡΙΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΦΟΡΟΔΟΤΙΚΗΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΟΣ ΔΕΝ αναιρείται ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ στις περιπτώσεις κατά τις οποίες η φορολογική επιβάρυνση χαρακτηρίζεται ως έκτακτη, ΠΟΣΟ ΜΑΛΛΟΝ ΟΤΑΝ θεσπίζεται ως πάγια, μέλλουσα να ισχύσει επ' αόριστον (Άρειος Πάγος Δ' Πολιτικό Τμήμα 293/2014).

Ακόμη όμως και με την πρόσφατη σχετικώς αιτιολογική έκθεση του νόμου 4223/2013 (περί θεσπίσεως ΕΝΦΙΑ) γίνεται δεκτό ότι :

«... η μείωση των τιμών περιορίζει τη μείωση των πραγματικών εισοδημάτων....Από την άλλη πλευρά, στον τομέα των επενδύσεων συνεχίζεται η συρρίκνωση ιδίως της αγοράς ακινήτων, αλλά και των κατασκευών. Καθοριστικός παράγοντας είναι η έλλειψη ρευστότητας λόγω σημαντικής μείωσης της πιστωτικής επέκτασης προς τις εγχώριες επιχειρήσεις και νοικοκυριά.η σημαντική αύξηση της ανεργίας όπως και η διάρθρωση αυτής, με υψηλά ποσοστά νέων και μακροχρόνια ανέργων, αποτελεί υψηλό κοινωνικό κόστος.»

Ο ΕΝΦΙΑ αποτελεί ΔΙΠΛΟ φόρο, καθώς περιλαμβάνει και συμπληρωματικό με το άρθρο 5 παρ. 1 και 2 για ακίνητη περιουσία με αντικειμενική αξία ανώτερη των 300.000 €, ο οποίος επιβάλλεται επί της ακίνητης περιουσίας των πολιτών, η οποία έχει ήδη υποστεί σοβαρή μείωση της αξίας της, κατά τα δεδομένα της κοινής πείρας, εφόσον η βαθύτατη οικονομική κρίση έχει ως συνέπεια τον δραματικό περιορισμό των αγοραπωλησιών των ακινήτων και την κλιμακούμενη αύξηση του αριθμού των ακινήτων που ΔΕΝ προσπορίζουν ΚΑΝΕΝΑ εισόδημα στους ιδιοκτήτες τους (ΑΠ 293/2014).

ΗΔΗ το Κράτος (δημόσιο) προς αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης έλαβε τα πιο κάτω ΑΤΕΛΕΣΦΟΡΑ και ΕΣΦΑΛΜΕΝΑ μέτρα, με τα οποία επιβλήθηκε έκτακτη εφάπαξ εισφορά στο εισόδημα φυσικών προσώπων (άρθρο 18 του ν. 3758/2009), μειώθηκαν οι μισθοί των υπηρετούντων στο δημόσιο τομέα (άρθρα 1 και 2 του ν. 3833/2010), αυξήθηκαν οι συντελεστές φόρου προστιθέμενης αξίας και διαφόρων ειδικών φόρων κατανάλωσης (άρθρα 12-15 του ν. 3833/2010), επιβλήθηκε έκτακτη εφάπαξ εισφορά επί του εισοδήματος των φυσικών προσώπων οικονομικού έτους 2010 (άρθρο 5 του ν. 3833/2010), επιβλήθηκε ειδική εισφορά αλληλεγγύης στο ετήσιο συνολικό καθαρό εισόδημα άνω των 12.000 ευρώ των φυσικών προσώπων (άρθρο 29

του ν. 3986/2011), επιβλήθηκε έκτακτη εισφορά επί της ετήσιας αντικειμενικής δαπάνης που προκύπτει από την κυριότητα ή κατοχή επιβατικών αυτοκινήτων ιδιωτικής χρήσης (άρθρο 30 του ν. 3986/2011) και επιβλήθηκε ετήσιο τέλος επιτηδεύματος στους επιτηδευματίες και τους ασκούντες ελεύθερο επάγγελμα (άρθρο 31 του ν. 3986/2011).

Ήδη όμως και τα μέτρα του ν. 3845/2010, μετά από εκείνα του ν. 3833/2010, αποδείχθηκαν ΕΣΦΑΛΜΕΝΑ και ανεπαρκή για την αντιμετώπιση της οικονομικής κατάστασης και ΑΠΕΤΥΧΑΝ να συμβάλλουν στην έξοδο της χώρας από την κρίση (όπως αποδεικνύεται και από τα στοιχεία που παρατίθενται στη συνέχεια).

Αυτό οδήγησε σταδιακά στην επισώρευση μιας σειράς πρόσθετων μέτρων, κάθε ένα από τα οποία θεωρήθηκε, ΤΑΧΑ, αναγκαίο λόγω της αποτυχίας των προηγούμενων, για να αποδειχθεί και αυτό με τη σειρά του ΑΤΕΛΕΣΦΟΡΟ και να συμπληρωθεί στη συνέχεια με περαιτέρω περικοπές και επιβαρύνσεις, ΠΟΥ εν τέλει ΔΙΕΛΥΣΑΝ τον οικονομικό και κοινωνικό ιστό και σε τελική ανάλυση κατόπιν αυτών των διαδοχικών φορολογικών και εισοδηματικών μέτρων είναι προφανές ότι οι Έλληνες πολίτες έχουν ήδη υποστεί σοβαρότατες οικονομικές απώλειες οι οποίες, κατά τα Διδάγματα της Κοινής Πείρας και της Λογικής, επηρεάζουν ΟΥΣΙΩΔΩΣ και ΚΑΤΑΚΕΡΜΑΤΙΖΟΥΝ το πραγματικό επίπεδο της φοροδοτικής τους ικανότητας !

Με τα δεδομένα αυτά οι διατάξεις των άρθρων 1, 2, 3, 4, 5, 6 του νόμου 4223/2014, που θέσπισαν:

Α) το υποκείμενο του φόρου αυτού, που περιλαμβάνει κάθε κύριο, νομέα, κάτοχο, οιονεί νομέα κ.λπ. ακινήτου εν Ελλάδι (άρθρο 1),

Β) το αντικείμενο του φόρου, που περιλαμβάνει κάθε ακίνητο εν Ελλάδι, ανεξαρτήτως ΕΑΝ αυτό αποφέρει, ή ΟΧΙ, όπως συμβαίνει με τα περισσότερα εξ αυτών, εισόδημα (άρθρο 2),

Γ) την εξαίρεση από το φόρο ΜΟΝΟ του δημοσίου, ν.π.δ.δ, ΜΗ κερδοσκοπικά ν.π.ι.δ, θρησκευτικά κτίσματα και κτίσματα, που χρησιμοποιούνται από γνωστές θρησκείες (άρθρο 3), ΔΙΔΟΝΤΑΣ ΟΜΩΣ ΜΕ ΙΔΙΑΙΤΕΡΗ διάταξη ΞΕΧΩΡΙΣΤΗ θέση στα ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΚΑ ΒΑΚΟΥΦΙΑ (άρθρο 3 παρ. 1ζ),

Δ) τον υπολογισμό του κύριου φόρου, που ουσιαστικώς αποτελεί τον ΕΝΑ ΕΚ ΤΩΝ ΔΥΟ ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΩΝ φόρων και αντιστοιχεί σε φόρο επί κάθε τετραγωνικού μέτρου του είδους του ακινήτου (άρθρο 4),

Ε) τον υπολογισμό του ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΕΚ ΤΩΝ ΔΥΟ ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΩΝ φόρων και αντιστοιχεί σε φόρο (ονομαζόμενο συμπληρωματικό), ο οποίος ΟΥΣΙΑ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΑΛΛΟ ΔΙΑΚΡΙΤΟ ΦΟΡΟ, καθώς η βάση υπολογισμού του ΔΕΝ είναι τα τετραγωνικά μέτρα, ΑΛΛΑ Η ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΑΞΙΑ ΟΛΗΣ της ακίνητης ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ του φορολογουμένου (άρθρο 5),

ΣΤ) τον προσδιορισμό των ακινήτων στα οποία θα επιβληθεί ο ΕΝΦΙΑ επί τη βάση των δηλώσεων ακίνητης περιουσίας των φυσικών προσώπων κατά τα έτη 2005 έως 2014 και για τα νομικά πρόσωπα κατά τα έτη 2013 έως 2014,

ΧΩΡΙΣ ΟΜΩΣ ΠΟΥΘΕΝΑ ΝΑ ΣΥΝΔΕΟΥΝ την κατοχή των ακινήτων αυτών με το, ΥΠΟΤΙΘΕΜΕΝΟ, ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ εισόδημα των φορολογουμένων βρίσκονται ΣΕ ΦΑΝΕΡΗ ΑΝΤΙΘΕΣΗ με τις εν αρχή αναφερόμενες διατάξεις του Συντάγματός μας, καθώς η κατοχή ενός ακινήτου ΑΠΟ ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΟΥΔΟΛΩΣ τεκμηριώνει αντίστοιχη ΦΟΡΟΔΟΤΙΚΗ ικανότητα του φορολογουμένου, που ΗΔΗ ΕΧΕΙ ΦΟΡΟΛΟΓΗΘΕΙ ΜΕ ΤΙΣ ΑΝΩ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ ΣΚΑΙΟΤΑΤΑ ΚΑΙ ΔΕΝ του απομένει, πλέον, σύμφωνα με τα Διδάγματα της Κοινής Πείρας και Λογικής φοροδοτική ικανότητα, ούτως ώστε να δικαιολογηθεί περαιτέρω φορολόγησή του, που ΣΑΦΩΣ, ΠΛΕΟΝ, (η περαιτέρω φορολόγηση δια του ΕΝΦΙΑ) ΠΑΡΑΒΙΑΖΕΙ την προστασία του Σεβασμού στην Αξιοπρεπή διαβίωση του ατόμου και φορολογουμένου, ως αυτή θεμελιώνεται Συνταγματικώς στο άρθρο 2 παρ. 1 και ουσιαστικά αποτελεί ΠΑΡΑΝΟΜΗ και ΑΝΤΙΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ της ακίνητης περιουσίας των Ελλήνων πολιτών σε ΑΝΤΙΘΕΣΗ με τα οριζόμενα στο άρθρο 17 παρ. 2 , που θέλει για κάθε ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ αντίστοιχη και πλήρη αποζημίωση και το άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α!